

være bleven syg? Nej, i saa Fald havde han sikkert hørt fra Ivan. Der maatte stikke noget andet under. Men hvad?

Han saae hende for sig, saadan som hun rimeligvis i dette Øjeblik sad ved det festlige Middagsbord derhjemme sammen med sine Forældre og Søsken. Han saae det brede Bord under den store, straalende Lysekrone, den pyntelige Opdækning, Blomsteropsatsen og de aldrig manglende Frugtskaale, ... Philip Salomon for Bordenden i sin højryggede Gyldenlæderstol med Servietten under Hagen ... Ivan, Nanny og de andre Børn anbragte paa maa og faa uden Hensyn til Alders- eller Kønsforskel ... alle sorgløst snakkende og berettende i Munden paa hinanden ... kun Jakobe som altid tavs og udeltagende, bleg og alvorlig, „Visdomsuglen“, som Faderen spøgende plejede at kalde hende, „Institutbestyrerinde Striks“, som Nanny mindre godmodigt havde døbt hende.

Pludselig gled en ny Skikkelse ind i Billedet ... Eybert. Han vidste, at Jakobes gamle Tilbeder igen havde faaet sin Gang der i Huset. Hun havde for nogen Tid siden selv fortalt derom. I Grunden havde hun vel aldrig helt overvundet sin Tilbøjelighed for denne Ædruelighedens glatkæmmede Apostel derhjemme. Naar han tænkte sig om, havde der ogsaa været noget vist forbeholdent, ligesom tvivlrådigt og hemmelighedsfuldt ved hendes senere Breve. Tænkte hun maaske paa at slaa op med ham? Og skulde hendes Tavshed paa lempelig Vis forberede ham derpaa? Var det Meningen?

Naa ja, de Følelser, der havde ført dem sammen, var jo hverken for hendes eller hans eget Vedkommende af nogen særdeles ophøjet Natur, bundede i hvert Fald ikke i nogen harmonisk Samstemmen af Karaktererne. Særlig i den sidste Tid var det bleven ham uhyggelig klart, hvor grundforskellige de i enhver Henseende var. Han havde tydelig følt, at om han ogsaa havde kunnet overvinde sig til en Tilstaaelse af, hvad der havde optaget hans Sind og Tanker denne Vinter, saa vilde hun ikke have forstaaet det. Han mindedes forskellige haanende Udtalelser af hende om Folks religiøse Anfægtelser. Maaske vilde det virkelig være bedst for dem begge, om de skiltes nu, før nogen større Skade var sket.

Som han sad i disse Tusmørketanker, blev Døren ud til Trappen aabnet, og Fru Babi listede ind. Der var i den lille Kones Ansigt som i hendes Væsen og vevre, frygtsomme Be-